

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ VIII

Poklad na Stříbrném jezeře aneb druhý a poslední výprask od táty mimo zavedené rituály

Po ukončení třetí třídy jsem byl na chalupě v Beskydech s tátou, mámou, babičkou, /švadlenka z povídky Vlaštovky/, bratrancem Miloněm a sestřenicí Dášou. Ta chalupa je stará dřevěnice postavená někdy kolem roku 1650. Pradědeček z maminy strany ji koupil v roce 1903, kdy vedl berňák ve Valašském Meziříčí. Chalupa je ve svahu, přední strana je na úrovni terénu, zadní strana a pravý bok na vyšší podezdívce. Na zadní a pravé straně byla zastřešená pavlač, zakončená úplně vpravo suchým záchodem. Mezi lety 1903 až 1916 na ni jezdil pan profesor Masaryk s paní Charloutou a dcerami. Paní Charlota a prababička Kristýna byly velké kamarádky. Prababička byla dcerou evangelického faráře. Neměla sice vysokou školu, jako všichni její bratři, dívky v té době muselo stačit gymnázium. Ale svoje okolí převyšovala natolik, že si ji ženský spolek ve Valašském Meziříčí zvolil za předsedkyni, třebaže bylo Meziříčí v té době skoro celé katolické. Jako předsedkyně potom vedla volební kampaň pana profesora Masaryka do říšského sněmu ve Vídni. V roce 1934 navštívila slečna Alice Masaryková v Brně prababičku, a ta ji pozvala, i s panem prezidentem, po letech na chalupu. Když se to dozvěděl pradědeček, v té době vládní rada na brněnském berňáku, nechal rychle přistavět ještě verandu, které rozdělila pavlač na dvě části. Nakonec se zdravotní stav pana presidenta zhoršil natolik, že z návštěvy sešlo. Jen ta veranda zůstala. Obklopená stěnou šedých keřů, ve kterých se často objevil náletový javor.

Bylo krásné léto a táta s mámou vzali nás, děcka, třikrát do letního kina na přehradu. Viděli jsme tak Pašu s Gabenem a Zkrocení zlé ženy s Burtonem a Taylorovou. Oba filmy na mě moc zapůsobily. Ale nejvíc ten třetí – Poklad na Stříbrném jezeře. Myslím, že to byla první Mayovka, která se k nám dostala. S Miloněm jsme spali v krásném upraveném pokojíku na půdě a po návratu z kina jsme celý film spolu do noci rozebírali. Asi jsme u toho nebyli úplně potichu, protože na nás po dřevěných strmých schodech vylezl probuzený táta. Oznámil nám, že je půl třetí a dal nám na výběr. Buďto ihned zmlknout a spát, nebo dostat na zadek a potom zmlknout a spát. Mě to bylo celkem jedno, ve školním roce jsem dostával před

Miloň mi to pak celé vylíčil následovně. Vzápětí potom, co mě strhla šňůra, byl táta u mne, chytil za oba boky a zvedl tak že jsem byl hlavou dolů a tělo mi vyklouzlo současně z tepláků i trenek. Položil mě na zem, chytil za šňůru uvázanou kolem pasu, zvedl výš a začal mi sekat zadek. Tak rychle, že ani Miloň nestačil počítat zásahy. Vtom se z prutu odlomila asi třetina. Táta ale pokračoval, až do chvíle, kdy mu zůstal v ruce jen konec. Ten zahodil a poručil Miloňovi: **Uklid' to všechno HNED!!!**

Miloň odvázal sebe, jabloň, uklidil sekerky a nože a potom už jen čekal – prý dlouho – až se vzpamatuju. Hodinu potom jsem klečel opřen o lokty, za stodolou, tepláky i trence u kotníků a Miloň s třemi brášky ze sousedství pečlivě studovali můj rozsekaný zadek. Všichni se shodli na jednom, prut se poprvé zlomil při devátém šlehu, devětkrát proseknutá kůže dala jednoznačnou odpověď. O zbytku pak panovaly dost rozdílné názory. Když jsme se vrátili, čekal na nás už úplně klidný táta s vatou, kysličníkem, jodem a čistým hadříkem. Tentokrát jsem si musel sundat vše od pasu dolů sám a úplně. Táta si mě položil na stůl na verandě a dobrou půlhodinu si hrál na pana doktora. Dáša mu dělala sestřičku. Dost jsem se před ní styděl. Kysličník fakt pěkně štípe, zatímco jód spíš pálí. A po ošetření pan doktor poručil jak pokračovat v léčbě. **Nesadat, do večera jen v krátkém tričku - aby to zaschlo a na noc pod sebe čisté prostěradlo, kdybych se z břicha přetočil na pravý bok.**

To jsem naprosto netušil, že za týden mě čeká daleko větší pohroma. Pan soused měl psa Magora. Byl to český fousek a celý rok byl na řetěze, jen dvakrát na podzim ho vzal na hon. Pes se vždy zaběhl a došel po pár dnech. Bylo mi ho líto, a tak jsem se často dovolil a vzal ho na prádelní šňůře ven. Dopltil jsem na to už minulé prázdniny. Tehdy se do mě na naší zahradě asi zamiloval. Skočil na mě zezadu, předníma tlapama mě objal kolem hrudníku, a boční drápky pátých prstů mi zaťal přes tričko do kůže. Dost to bolelo, tak jsem sebou raději moc necukal. A zadníma nohama po mě začal lézt nahoru. Sice mu to nešlo, ale stáhl mi tepláky až pod kolena, takže jsem neustál jeho váhu a skončil na čtyřech. A potom se pokusil mě znásilnit. Jenom červené trenýrky doslova uchránily moje panenství. Byly pak ale nechutně zastříkané. A ještě horší byly jednak moje boky, do krve škaredě podrápané a také to, že pět dospělých na to koukalo, všichni řvali smíchem a nikdo se ani nepokusil, mě zbavit zaťatých drápů.

Asi týden po výprasku jsem zase vzal Magora ven, do lesa. Pro jistotu jsem si přivávil druhý konec šňůry k zápěstí. Miloň šel s námi. Vše bylo v pohodě až do chvíle, kdy před námi vyskočil zajíc. Miloň hledal houby a byl trochu bokem. Každý zajíc utíká psovi do kopce, protože má delší zadní nohy a dává mu to před psem výhodu. Ale tento zajíc, možná aby se vyhnul i Miloňovi v kopci nad námi, si to namířil dolů!! A dělal přitom doslova kotrmelce!! Do kopce bych možná v devíti letech i silného psa udržel, ale s kopce!?! V okamžiku jsem ležel na břiše a byl rychle tažen za zápěstí pravé ruky přes jehličí, klacky kořeny i drobné pařízky dolů kopcem. Měl jsem nakonec štěstí. Dole na kraji lesa kácela parta chlapů strom na vatru hasičské slavnosti a psa zastavili. V té chvíli jsem měl na sobě jen jednu ponožku a tričko, kterému na břiše chyběl dost velký kus. Když mě k nim pes vlekl, řvali smíchy. Když mě ale

zvedli ze země a uviděli ruce, hrudník, břicho, stehna, kolena, nártý a prsty na nohách, okamžitě zmlkli. Odvázali mi šňůru ze zápěstí, jeden mě vzal do náruče a odnesl domů. Za námi šel Miloň a nesl tepláky s jednou botou, trenky s druhou botou i ponožkou a ještě kus trička, který našel na pařízku po malém smrčku. Stůl na mě byl krátký, tak jsem snad na dvě hodiny skončil na lavičce před domem. Mamka začala od loktů k hrudníku až po pupík, Taťka od pupíku dolů, až k prstům na nohách. Dáša opět asistovala a já se styděl ještě víc. Je velký rozdíl mít ošetřovaný zadek a nebo pindíka. Kysličník pálil a hned došel, ale v lékárně bylo dost tablet na výrobu dalšího. Jód pálil jako čert a vůbec nejvíc na pytlíku a prcce, které sice nebyly odřené, ale jód stekl až na ně. Nejhorší byl snad tři centimetry široký a dost hluboký šrám, který se začínal pod krkem, táhl se mezi bradavkami, těsně míjel pupík a našťestí i pindík a pokračoval přes celé stehno a koleno. Táta se bál, že se mi bude podebírat. Určitě to byla stopa po pařízku, který mi utrhl ten kus trička. Po zahradě a po domě jsem chodil úplně nahatý, ven mezi lidi jen v dlouhatánském Dášině tričku. A Babička mě každý den mazala něžně odřeniny sádlem, aby nepraskaly. Jedinou výhodou bylo, že mi po dvou dnech už vůbec nevadilo, být před Dášou úplně nahatý.

Jak jsem léty rostl, rostla mi i kůže a s kůží i ten šrám. Po deseti letech byl široký skoro pět centimetrů a stále dobře viditelný. Dnes, by jste ho na mě už hledali marně. Mizel pomalu, po pětatřiceti letech ho viděl jen ten, kdo o něm věděl. Po dalších pěti letech zmizel úplně.